

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy:

~~Könyvtár~~ For. haló C. ut.: 021.62

Hely:

Csp. 61

Idő:

4.52

Személy:

Helyszám:

28. sz. fiók

Szerző:

333 A könyvtár

Cím:

Lélegzik

Forrás:

Eti. Pp.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

1385 — All. Ka:

Fekete Sanyi

kerek, dió-barna szemében bizalmatlanság ágaskodott, amikor áthajoltam a cifrára faragott korláton és az asztalon fekvő egyik könyv után nyúltam. Hivatalos hangon csak ennyit mondott: „A néni ne turkáljon a könyvek között. Ha valamit el akar vinni, először töltsse ki ezt a cédulát...” — aztán miért töltssem ki? — kérdeztem a gyereket. — „Rendből!” — hangzott a lakonikus válasz s közben árgus szemekkel figyelt arra, hogy ezt a rendet mindenki betartsa.

Tisztelettel néztem Sanyi kerek ábrázatát, ferdére gombolt kabátját, s azt az erőfeszítést, hogy a könyvtári asztal mögött egy-két centiméterrel magasabbnak lássék. Ő a könyv önkéntes őre. Sok ilyen gyerek van az újpesti Szabó Ervin Könyvtárban és ha nem is mind tölti be hivatasát olyan magabiztosan és céltudatosan, mint Fekete Sanyi, — mégis hozzájárulnak ahhoz a bizonyos rendhez. Jólesett látnom, mennyire magukénak érzik a könyvtárat.

Leültem az egyik olvasóasztal mellé és figyeltem a könyvtár életét, néztem az embereket, akik könyvekkel jöttek és újabb könyvekkel távoztak. Az ajtó nyitogatása úgy hatott rám, mint a lélegzetvétel. A könyvtár lélegzik — állapítottam meg magamban — és egészségesen lélegzik.

Az emberek olvasnak... Olvasnak a könyvtárban, a kultúrházban, otthon és a villamoson. Csillapítják évszázados éhségüket.

Ha könyvtárban vagyok,

ha olvasó embereket látok, gyakran jut eszembe apám. Sok évvel ezelőtt történt. Első elemista voltam. Kopott, tépett olvasókönyvem volt... újra nem telet. Esténként azzal ütöttem el éhségemet, hogy magánszorgalomból olvastam belőle. Apám hallgatta. S ha valahol megakadtam, türelmetlenül rámszólt: „Olvass tovább...” s én kínlódtam, birkóztam a betűkkel tovább. Egyízben apám egy füzettel és ceruzával jött haza. Nem nekem hozta. Saját magának. „Taníts meg írni” — mondta s nagy kezével végigsimított a fehér papíron. És én hatéves fejemmel tanítottam. Egy év után apám megtanult írni-olvasni. Karácsonykor könyvet vásárolt, valami antikváriumban vehette, mert igen megviselt volt. A könyv címe már nem emlékszem, csak annyit tudok, hogy selyemtopánkás kisasszonyok keseregtek benne egy herceg csapodársága miatt. Már a felénél tartottunk, amikor egyik este apám felkelt az asztaltól és irtózatossággal erővel a sarokba vágta a ványadt könyvet. „Marhaságnak!” — kiabálta — és „hazugság mind az egész!”

Igazi könyvet akarok olvasni!... És apám meghalt. Nem várhatta be azt a kort, amelyben csak igazat írhatnak az írók. Ahol a könyv úgy hozzátartozik az élethez, mint a kenyér. Apám még nem mondhatta meg, nem követelhette: ilyen és ilyen könyvet adjatok nekem. Turczy Jóska, az általános iskola harmadikosztályos tanulója

az újpesti könyvtárban már követel. Ezt mondja: „Olyan meséket szeretek, mint az orosz mesék. Azok igazi mesék és nagyon szépek.” Németh János textilmunkás Illés Béla „Kárpáti rapszódiaját” dicséri. Újabb könyveket vár tőle. Horváth Kálmán vasestergályos Aczél Tamásra büszke... Nincs olyan magyar író, aki felé ne nyujtának kezüket a munkások: „Adjál könyvet, meg akarjuk ismerni életünket. Tanulni akarunk belőle. Írjatok úgy, mint a szovjet írók.”

Húszezer kötet könyv

egy könyvtárban. És mindez kevés. Emberek, akik azelőtt sohasem olvastak, most Révai elvtárs könyveit, beszédeit tanulmányozzák, hogy jobban megérthessék az irodalmat. Emberek, akik azelőtt a napi robot után ólmos fáradtsággal zuhantak a kemény fekhelyekre, most munka után könyvekről vitatkoznak. Hétköznapokon köny-

veket vásárolnak, könyveket gyűjtenek, igaz könyveket.

Ha apám most életrekelne, ugyancsak elcsodálkozna. Pedig mindaz, amit látna, és csodálatra készítené, a legkézenfekőbb valóság. Nem csoda az, hogy ma mindenki megtanul olvasni. Nem csoda az, hogy a könyveket szeretik. Az sem különös ma már, hogy Fekete Sanyi, Szabó Pisti is vigyáz a rendre, arra a rendre, amely nemcsak a betűk ismeretére tanítja meg az embereket, hanem olvasni is. Tervezni, alkotni, soha nem látott gazdag és szép világot építeni.

Balla Anna

No. 215. p. 4